



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **S. T.**, státní příslušnost Ukrajina, t. č. v Pobytovém středisku Havířov, Havířov – Dolní Suchá, Na kopci 5, zastoupeného Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou se sídlem Havířov – Město, Příčná 327/1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2016, č. j. OAM-781/ZA-ZA02-P17-2015, o **udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2016, č. j. OAM-781/ZA-ZA02-P17-2015 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit náklady řízení žalobce částkou 25.096,- Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, státu na účet Krajského soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě dne 26.2.2016 žalobu, kterou doplnil podáním doručeným soudu dne 12.4.2016. Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce namítal, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma v důsledku ozbrojeného konfliktu, který se rozšířil i mimo Doněckou a Luhanskou oblast. Dle názoru žalobce žalovaný se nedostatečně zabýval aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině. Uvedl, že nedaleko místa, kde se na Ukrajině zdržoval, probíhají boje. Přes město, kde žil, vede transferní stezka pro vojáky. Prakticky každý na Ukrajině očekává povolávací rozkaz na vojnu a následně se stává, že bývalí známí bojují proti jiným známým. On se toho nechce účastnit, z bojů má strach, jsou nepříjemné. Pokud by tuto skutečnost měl řešit přesunem do jiné části Ukrajiny, pak toto je jen dočasným řešením než případné boje postoupí i tam, byť se v současné době bojuje na přesně vymezených frontách. Boje v Doněcké oblasti trvají již dva roky, zatím neutichají. Vše je ovlivněno politickou krizí, která boje na Ukrajině jen podporuje. Žalobce má za to, že jsou u něj dány důvody pro přiznání mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 až § 14 zákona č. 325/1999 Sb. Poukázal na to, že je osobou mladou, bez rodinných příslušníků. Pokud by i nadále pobýval na Ukrajině, pak by byl zcela jistě nucen nastoupit do armády, tato skutečnost je zcela jistě formou nátlaku na jeho osobu. Žalobce má z takového procesu strach, na Ukrajině je bezvládní, ve velké míře tam funguje korupce. Hodnocení důvodu pro přiznání mezinárodní ochrany žalovaným bylo jednostranné a laxní. Žalobce poukázal také na to, že pro pobyt v České republice se rozhodl z důvodu, že tady má bližší rodinu, která mu přislíbila pomoc.

U jednání žalobce doplnil, že v průběhu řízení po podání žaloby mu byl v místě jeho bydliště na Ukrajině doručen povolávací rozkaz, což znamená, že pokud by se musel vrátit zpět do vlasti, byl by zřejmě ihned zadržen a umístěn do vězení, protože tento povolávací rozkaz neakceptoval. Byl-li by povinován nastoupit do armády, pak by s největší pravděpodobností musel bojovat pod armádou Kyjeva proti svým spoluobčanům a známým v Doněcké oblasti. Výzvu – povolávací rozkaz převzali jeho rodiče. Takto mu byly doručovány již čtyři výzvy. On sám žádnou z nich nepřevzal, neboť se již nacházel mimo území své vlasti. U jednání žalobce dále uvedl, že pokud by se musel vrátit do místa bydliště, pak při návratu domů by musel projít třemi či čtyřmi vojenskými kontrolami, těm by musel předložit své osobní doklady. Obává se, že by mohl být zadržen a podroben výslechu o tom, kde se nacházel, má obavy, že by mohl být podezírán či obviněn z nějaké činnosti ve prospěch separatistů, a to právě proto, že se více jak jeden rok nacházel mimo své trvalé bydliště, mimo Ukrajinu. Má obavy ze zadržení a z výslechu. Žalobce dále uvedl, že má ve své dispozici rozhodnutí žalovaného, které se týká žádosti jeho strýce o mezinárodní ochranu na území ČR. Dle tohoto rozhodnutí byla jeho strýci, který uváděl v zásadě shodné důvody jako on, poskytnuta doplňková ochrana s akcentem na otázku případného vnitřního přesídlení a se zdůrazněním toho, že pokud nemá možnost dlouhodobějšího zázemí na jiném místě Ukrajiny, nemůže správní orgán zcela vyloučit závažné problémy při návratu na Ukrajinu a nelze

vyloučit bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Také v jeho případě žalovaný učinil závěr o možnosti vnitřního přesídlení. Tuto otázku však na rozdíl od případu jeho strýce, žalovaný při shodných skutkových okolnostech posoudil odlišně. Pracovníkem žalovaného byl při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu tázan na možnost přestěhovat se v rámci Ukrajiny do jiné bezpečné oblasti, na což odpověděl, že tuto možnost nemá. Své příbuzné má v Rusku, a dále v Doněcké a Luhanské oblasti. V jiných částech Ukrajiny příbuzné nemá.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalovaného ze všech dostatečných podkladů je zřejmé, že závěry, které učinil, jsou správné a jeho rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný poznamenal, že žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je svobodný, nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání, v ČR má strýce a známé. Jeho zdravotní stav je dobrý a v případě návratu se obává předvolání do armády. V pohovoru k žádosti uvedl, že neměl na Ukrajině potíže se státními orgány, nebyl politicky činný a o možnosti požádat o azyl v ČR se dozvěděl od strýce. Na Ukrajině je válka, navíc „nechtěl sedět rodičům na krku“, je tam nízký plat, takže i ekonomický důvod byl podnětem k odchodu z vlasti. Žalovaný konstatoval, že ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině. Nic takového však v případě žalobce zjištěno nebylo. K otázce případného povolání do armády ze strany vojenské správy žalovaný uvedl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke zcela legitimním státoobčanským povinnostem. Existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žadatele nemůže být důvodem pro udělení azylu. Žalovaný přitom odkázal na závěry Městského soudu v Praze ze dne 18.12.2014 ve věci sp. zn. 4 Az 31/2014. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v pohovoru sdělil, že zatím neobdržel povolávací rozkaz, nemá možnost legálně se vyhnout nástupu na vojnu a kdyby neuposlechl povolávacímu rozkazu, hrozí mu trest odnětí svobody v délce 5 až 10 let. K tomu žalovaný dodal, že z dostupných informací o zemi původu, založených ve spise a s nimiž se mohl žalobce seznámit, vyplývá, že vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu na Ukrajině, není kvalifikováno jako trestný čin a ve většině případů službu povolání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská prokuratura se tudíž tím nezabývá. Navíc byl znovu v minulém roce zaveden institut alternativní vojenské služby. Ze zprávy citované v napadeném rozsudku také plyne, že vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO, ale mohou se k tomu rozhodnout dobrovolně. Žalovaný dále odkázal na závěry rozhodnutí Vrchního soudu v Praze v rozsudku ze dne 20.4.1994 ve věci sp. zn. 6 A 583/93, z nichž plyne, že není rozhodující, že situaci ve své vlasti považuje žalobce pro sebe i svou rodinu za tíživou, že se cítí ohrožen možným ozbrojeným konfliktem ve své vlasti s jiným státem, nebo že má výhrady proti vnitřní nebo vnější politice domovského státu. Žádná z těchto skutečností, jakkoli vyvolává jeho subjektivní obavy, ještě neznamená jeho strach z pronásledování ze zákonných důvodů. V souvislosti s bezpečnostní situací na Ukrajině žalovaný poznamenal, že nepominul sdělení žalobce, byl nicméně nucen konstatovat, že popisované události je nezbytné

hodnotit v souvislosti s konkrétním případem žalobce. Z úvah obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá rozdílnost bezpečnostní situace, jaká panuje v západní části země, a oproti tomu v oblastech vystavených ozbrojeným střetům, lokalizovaných na východní Ukrajině. K bezpečnostní situaci žalovaný odkázal na konstatování obsažené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Zas 265/2014-17 ze dne 15.1.2015, podle něhož na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se konflikt izolovaný pouze na východní část Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Žalovaný poukázal na to, že na tento závěr Nejvyšší správní soud následně odkázal ve své pozdější judikatuře např. v usnesení č. j. 9 Azs 211/2015-23 ze dne 15.10.2015.

Dle žalovaného z výše zmíněných zpráv, vojenské operace se nijak do západní Ukrajiny aktuálně nepřesunuly a obecné žalobcovo sdělení, že se konflikt může rozšířit mimo Luhanskou a Doněckou oblast, nelze považovat za opodstatněný. Žalovaný uvedl, že posoudil individuální situaci žalobce, který žil a byl hlášen k pobytu v obci Kurachovo v Doněcké oblasti a dle jeho názoru měl a stále má možnost využít vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, jak uvádějí podrobné informace o zemi původu. Žalobce však této možnosti nevyužil, přičemž uváděným důvodem je dle něho skutečnost, že v jiných částech Ukrajiny nikoho nemá a nesehnal by tam práci. Obavy z rozšíření bojových operací do jiné části Ukrajiny nebyly žalobcem v průběhu správního řízení tvrzeny. Žalovaný setrval na svém názoru, že k vyřešení své situace může žalobce využít vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny, kde neprobíhají ozbrojené střety mezi povstalci a Ukrajinskou armádou, registrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využívat náležité pomoci vládních institucí, věnujících se vnitřním migrantům, neboť takové možnosti jsou mu v zemi původu dány, což potvrzují rovněž informace o zemi původu.

K námitce nebezpečí vzniku vážné újmy žalovaný vyslovil názor, že vznik vážné újmy v režimu doplňkové ochrany je vázán na dvě kumulativní podmínky, a to „být vystaven trestu smrti nebo být podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, jakož i vážného ohrožení života nebo tělesné integrity“ a na podmínku posouzení míry a intenzity a porušování lidských práv. Žalovaný konstatoval, že při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině z pohledu stavu dodržování lidských práv, vycházel průběžně z aktualizovaných a objektivně relevantních informací, týkajících se bezpečnosti v zemi původu žalobce ve vazbě na stav a míru dodržování lidských práv, tedy že své důkazní břemeno řádně neunesl a svůj negociační postoj řádně doložil objektivními informacemi z relevantních zdrojů uvedených ve spise. Žalovaný uzavřel, že v souladu s ustálenou judikaturou dodržel procesní postupy, při hodnocení skutkového děje se řídil zásadou materiální pravdy a pravidlem formální právní logiky, úplně a řádně zjistil skutečný stav věci a na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalobě nelze upřít důvodnost.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 10.9.2015 uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a pravoslavného náboženského vyznání. Je svobodný a na území ČR počítá s pomocí svého strýce. Není a ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace a nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Do 4.9.2015 žil ve městě Kurachovo v Doněcké oblasti. Do České republiky přicestoval autobusem přes Polsko s platným cestovním dokladem a českým vízem. Důvodem opuštění vlasti byla ta skutečnost, že opětovně začaly boje, jezdí tanky a na okolní vesnice padají bomby. Boje zase sílí a neví, zdali nebude zasaženo i město Kurachovo. Dále uvedl, že v České republice má příbuzné a známé a doufá, že mu jeho známý a strýc pomohou. K návratu do vlasti sdělil, že se obává předvolání do armády. Nechce bojovat se svými známými, obává se o svůj život. Dále uvedl, že na Ukrajině není práce a žádná perspektiva do budoucna. Jeho zdravotní stav je dobrý. Shodné skutečnosti žalobce zopakoval i v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ohledně možnosti přestěhovat se v rámci Ukrajiny sdělil, že tuto možnost v principu má, ale nikoho v jiné části země nemá a nezískal by tam práci. K přestěhování jsou potřeba peníze a příbuzní, kteří by mu mohli s prací a s penězi pomoci. V rámci pohovoru dále sdělil, že neobdržel povolávací rozkaz. Nemá možnost se legálně vyhnout nástupu do armády. V případě neuposlechnutí povolávacího rozkazu by jej čekal trest odnětí svobody od 5 do 10 let, přesně to nevěděl. Na Ukrajině je zakotvena branná povinnost. V případě návratu do vlasti by byl ohrožen válkou. Nechce také být závislý na rodičích, kteří mají nízký plat. Dále přednesl, že o mezinárodní ochranu žádá i z ekonomických důvodů, protože nevidí na Ukrajině žádnou perspektivu. Žalobce doložil dokument z vojenské správy, z něhož plyne, že je evidován v registru vojenské správy.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015, Informace MZV ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015, zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16.5.2015 do 15.8.2015 (ze dne 15.8.2015, Informace úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015 – posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 – Ukrajina ze dne 29.1.2015 a Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 – Ukrajina ze dne 25.2.2015).

Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 20.1.2016. K jejich obsahu se nevyjádřil, doplnění podkladů nenavrhl, ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nevyjádřil, neuvedl žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti.

Krajský soud v souladu s ust. § 77 odst. 2 s.ř.s. dokazování dále doplnil. Ze zprávy na webu Aktuálně.cz ze dne 17.3.2015 s nadpisem Zabíjení neskončí. Miny mění Ukrajinu v „dávlovu zahradu“, soud zjistil, že v této zprávě je citován zpravodajský analytik D. R. a konstatuje se v ní, že válka na Ukrajině bude zabíjet a mrzačit lidi po celá další desetiletí. Přesněji její důsledky. Na tom se shodují experti a

pyrotechnici se zkušenostmi z jiných válečných konfliktů. Zpravodajský analytik D. R. kromě jiného uvedl, že Ukrajinci, ale i proruští separatisté položili za celou dobu konfliktu na východní Ukrajině statisíce až milióny min. A kladli je především ti, kteří se ocitli v defenzivě – pod tlakem protivníka. Bránili se nejprve povstalci a v posledních měsících naopak Ukrajinci, jejichž jednotky kráčely od porážky k porážce a před naprostou katastrofou je uchránilo právě kladení obrovského počtu min, jimiž Ukrajinci alespoň zbrzdžovali postup povstalců. Ukrajinci pokládali hustá minová pole, ale i jednotlivé kusy této ženíjní munice poblíž svých kontrolních stanovišť i přímo na frontové linii. Jejich pozice totiž trpěly často až zoufalým nedostatkem vojáků anebo po předchozích bojích notně prořídilými početními stavy jednotek, takže by bez minových polí nebyli schopni své pozice udržet. Dalším problémem zón, kudy prošla na Ukrajině válka, je fakt, že mnohá minová pole nebyla při jejich kladení zdokumentována. Miny se často rozmísťovaly divoce, takže neexistují plány, kam všude byly naklady. A pokud nějaké plány ukrajinští velitelé o poloze svých min měli, tak se při jejich ústupu buď ztratily, anebo byly skartovány. Zákeřnost mezinárodní konvencí zakázaných protipěchotních min, které jsou v obrovském množství na Ukrajině naklady, spočívá v tom, že zabíjejí jen málokdy. Za to ale spolehlivě mrzačí, s čímž jsou spojeny nemalé náklady na léčbu zraněných. I s tím se totiž při jejich konstruování počítalo. Navíc mohou být v zemi aktivní již zmíněných několik desítek let, zejména moderní plastové typy. Standardní minové pole má podle expertů až 1000 min. Na Ukrajině byly podle zpravodajského analytika D. R. položeny minimálně stovky tisíc min. Experti ovšem upozorňují, že stejným nebezpečím jako nastražené miny je nevybuchlá dělostřelecká či kazetová submunice. Na minu se musí šlápnout či ji jinak aktivovat. Nevybuchlé munice stačí naopak k explozi i sebemenší otřes – projíždějící automobil či dopad míče hrajících si dětí. Řešit co s minami však Ukrajinci začnou až po definitivním odeznění konfliktu.

Z článku zveřejněného 13.4.2016 na webu Aktuálně.cz s nadpisem Ukrajina se snaží odminovat Donbas. Práce na několik let, odhaduje pyrotechnik, bylo zjištěno, že tento článek obsahuje informace o tom, že na východ Ukrajiny se začínají vracet lidé, kteří během posledních dvou let utíkali před válečnou vřavou. Doma je kromě opuštěných polí a domů čeká i nebezpečí v podobě nášlapných min. Podle odhadů OSN je na východě země zaminovaná oblast o rozměru zhruba 30.000 ha. Od roku 2014 už usmrtily přes 2.000 lidí včetně civilistů a stovky jich zranily. Ukrajinská vláda proto zahájila komplikovanou a nákladnou operaci na odminování oblasti Donbasu. Kolik nášlapných min je třeba zlikvidovat, však nikdo neví. Podle odborníků z Červeného kříže stojí položit jednu minu zhruba 3 USD, zatímco náklady na její nalezení a deaktivaci se mohou vyšplhat až na 1.000 USD. Speciálním jednotkám ženistů se podařilo zlikvidovat už téměř 50.000 min. Odhady na to, kolik jich ještě zbývá, se však výrazně liší. Nášlapné miny na východě Ukrajiny zranily během uplynulých dvou let přes 2.000 lidí, více než 600 pak stály život. Zdaleka přitom nejde jen o vojáky. Podle britského serveru The Guardian mohou miny za 80 % všech civilních obětí vleklého konfliktu na Donbasu. Mezi mrtvými jsou i desítky dětí, ale jejich přesný počet Dětský fond OSN nedokáže určit. Podle loňské zprávy lidsko-právní organizace Human Rights Watch bylo dokonce několik takto nebezpečných zbraní nalezeno na půdě základních škol v Doněcku. Jejich existence se začíná projevovat ve chvíli, kdy se mnoho ukrajinských uprchlíků, kteří prchali před válečným konfliktem, začíná vracet zpátky domů. V článku je citován Edward Crowther z dánské bezpečnostní organizace DDG, která se věnuje likvidaci min, který uvedl, že vzhledem k tomu, že konflikt sklouzl do zamrzlé fáze a spousta lidí se

snaží vrátit domů a obnovit svůj život, je pravděpodobné, že dojde k prudkému nárůstu obětí. Ukrajina zahájila akci na odminování. Pyrotechnici se vrhli na životu nebezpečnou práci v době, kdy obě zneprátelené strany v pokládání nebezpečných výbušnin pokračují.

Soud dále provedl důkaz reportáží vysílané v pořadu Události v České televizi dne 15.6.2016 o porušování příměří na Ukrajině a o situaci v Doněcké oblasti. Reportáž zpravodaje České televize M. K. pojednává o situaci na Ukrajině a o tom, že v oblasti, kde oficiálně panuje příměří, je situace úplně jiná, než na papíře. Mrtvé hlásí obě strany a vzájemně se obviňují z porušování dohod o příměří. Reportér se v době reportáže nacházel 6 km od Doněcku na území kontrolovaném vládními vojsky a byl doprovázen několika vojáky. Bylo pár minut po poledni a bylo slyšet minometnou palbu. Reportér se nacházel na místě Avdějevka, boje jsou každým dnem intenzivnější, vojáci reportérovi tvrdili, že ostřelování jejich pozic začíná po 17:00 hodině, kdy svou práci na místě končí pozorovatelé OBSE. Po jejich odjezdu je slyšet palbu z minometů a houfnic. Reportér hovořil s ppluk. Ž., který na východě Ukrajiny slouží už přes dva roky od začátku konfliktu. Vypověděl, že o nějakých minských dohodách a klidu zbraní prakticky nelze mluvit. Každý den se střelí, každý den lidé umírají anebo jsou zraněni. I v době reportáže byla slyšet střelba z houfnic, konflikt na východě Ukrajiny pokračuje a mírová jednání jen zmírnila boje. Obě strany zbraně nesložily. Naopak používají je denně.

U jednání dne 7.6.2016 žalobce doplnil, že do místa jeho bydliště na Ukrajině mu byl doručován povolávací rozkaz. Listinu převzali jeho rodiče a ti ji ve fotokopii zaslali jeho zástupkyni. Žalobce navrhl, aby uvedenou listinou byl proveden důkaz.

Z předmětné listiny bylo zjištěno, že je označena jako výzva, je v ní uvedeno jméno a rok narození žalobce a výzva k nastoupení do služby v armádě s tím, aby se dne 12.4.2016 v 08:00 hodin dostavil na zdravotní prohlídku do Marianovské okresní vojenské správy ve městě Kurachovo. Místo v listině pod textem „doručenka“ obsahuje jméno a příjmení žalobce, kolonky označené „obdržel“ a místo pro podpis žalobce jsou nevyplněné.

Žalobce dále k důkazu navrhl rozhodnutí žalovaného o žádosti svého strýce S. I. s tím, že ten uváděl v zásadě shodné důvody žádosti o mezinárodní ochranu jako on a byla mu poskytnuta doplňková ochrana s tím, že stejně jako v případě žalobce se žalovaný zabýval i otázkou případného vnitřního přesídlení žadatele, kteroužto otázku posoudil odlišně při shodných skutkových okolnostech.

Z rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 25.11.2014 o žádosti, kterou podal dne 31.10.2014 pan S. I., státní příslušník Ukrajiny, rozhodl žalovaný tak, že se azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neuděluje, doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí se uděluje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný učinil závěr, že žadatel během pobytu na Ukrajině žil ve městě Vladimirovka v Doněcké oblasti a aktuálně nemá možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny. V případě jeho návratu na Ukrajinu tak správní orgán nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život jmenovaného není schopen předvídat. Správní orgán rozhodující ve věci dospěl k závěru, že v případě návratu žadatele o udělení mezinárodní ochrany do vlasti

nelze vyloučit jeho přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu a konstatoval, že žadatel splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu s tím, že se poskytuje na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že bezpečnostní situaci v místě bydliště žadatele na Ukrajině nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti s tím, že k datu vydání rozhodnutí v Doněcké a Luhanské oblasti dochází k ozbrojeným střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci a bezpečnostní situace je aktuálně značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny. Podle označených zpráv je v bojích používána těžká technika, včetně tanků a raketových systémů, dochází k raketovému ostřelování obcí v uvedených oblastech a při těchto akcích dochází ke ztrátám na životech civilistů. V souvislosti s touto situací UNHCR zaznamenává nárůst počtu vnitřně vysídlených osob, které se potýkají s řadou problémů při získávání přístupu k sociálním službám, a to zejména tehdy, když nemají příslušné doklady, potýkají se s potížemi při přihlašování bydliště, bez kterého se mohou potýkat i s dalšími překážkami, bránícími v přístupu k jiným administrativním službám. Přestože úřady a také přátelé, rodina a občanská společnost poskytují takovým osobám k dispozici dočasně ubytovací prostory, možnosti bydlení se obecně nacházejí ve venkovských oblastech, kde jsou malé šance k nalezení práce nebo jiné obživy. Z tohoto důvodu je pro vysídlené osoby obtížné znovu se stát soběstačnými. Pan I. v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je ukrajinské národnosti, ukrajinské státní příslušnosti, není členem žádné politické strany ani jiné organizace. Od roku 2011 pobýval střídavě v Polsku a na Ukrajině. Na Ukrajině byl naposledy v srpnu 2014. Do České republiky přicestoval z Polska 26.10.2014. Na Ukrajině naposledy pobýval v Dnipropetrovsku. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je válka v jeho vlasti. Bojí se o život, především o život dítěte a manželky. Chtěl se přestěhovat do jiné oblasti, tam je ale místní odmítli, jakožto obyvatele Doněcké oblasti. Nebylo možné si tam najít práci ani místo bydlení. V případě návratu do vlasti se obává toho, že se nemá kam vrátit. Nedovede si představit, že by se tam musel vrátit. Nemá příbuzné v jiných oblastech Ukrajiny. Jeho zdravotní stav je dobrý.

Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), cizinci se udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud po provedeném řízení ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se veřejně neangažoval a neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se veřejně neangažoval a neuvedl žádné potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobce rovněž neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by

bylo možné učinit závěr o existenci jeho odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. V této souvislosti je přitom nutné zdůraznit, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Pokud jde o obavy žalobce z bezpečnostní situace na východě Ukrajiny, pak tou se bude soud zabývat níže v rámci doplňkové ochrany. Žalobcem tvrzená obava z ekonomických obtíží či sociálních problémů není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje. Za situace, kdy krajský soud k jiným závěrům nedospěl, se závěry žalovaného se ztotožňuje, odkazuje proto v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek č. j. 2 Azs 147/2015-52, č. j. 5 As 68/2013-29) na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem osoby, jíž by byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 citovaného zákona. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotného žalobce, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, stejně tak k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. I s těmito závěry žalovaného se soud ztotožňuje, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného v tomto rozsahu. Totéž soud činí i ve vztahu k závěru žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu. Žalobce netvrdil a ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a odůvodněním této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a na ně odkazuje.

Jiná situace je ovšem ve vztahu k posouzení důvodů udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, z něhož plyne, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Krajský soud předně konstatuje, že při posouzení této otázky je nutno hodnotit stav současný, respektive stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007-87, v němž byl vysloven závěr, že: „Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění článku 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „non refoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky odvoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“ Žalobce namítal, že mu hrozí vážná újma v důsledku ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, tvrdil tedy důvod pro případné udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, výše citovaného. Z pohledu doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek č. j. 5 Azs 28/2008-68) nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit vážná újma v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobením vážné újmy ve smyslu článku 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či že jsou u něj dány jiné faktory, které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on, konec citace. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného stran posouzení otázky, zda v případě žalobce jsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, spočívá v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. V dané věci nelze pominout, že žalobce před odchodem z vlasti žil na východě Ukrajiny v Doněcké oblasti ve městě Kurachovo. Soud má za to, že žalovaný dostatečně nezkoumal možnosti vnitřního přesídlení žalobce ve vazbě na bezpečnostní situaci a obavy o život pro přetrvávající boje na východě Ukrajiny, kde žil. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které dle názoru soudu ovšem nelze označit za úplné a dostatečné. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného v tom, že žalobce nikdy neměl žádné závažné potíže se státními orgány své země a podle informací, které měl správní orgán k dispozici, nic nenasvědčuje ani případnému postihu ukrajinských občanů za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015 plyne, že ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů. Lze tak souhlasit, že z tohoto pohledu nelze dovodit, že by žalobci při návratu do vlasti hrozilo, že by byl vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ze strany státních orgánů. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného také v tom, že nutnost vykonávat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť ta je jednou

z nejzákladnějších státo-občanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by byl žalobce vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu. Z Informace MZV ČR č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015, z níž žalovaný vycházel plyne, že rozhodnutím prezidenta Ukrajiny vojáci základní vojenské služby nesmí sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu nerozhodnou dobrovolně. Žalovaný zcela přiléhavě také podotkl, že vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v České republice, v níž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud ovšem za neúplné a nedostatečné považuje dokazování žalovaného stran posouzení otázky možnosti bezpečného návratu žalobce do vlasti za stávající bezpečnostní situace na východě Ukrajiny, tj. v Doněcké oblasti, kde žalobce ve městě Kurachovo žil naposledy před odchodem z vlasti. Co se týče posouzení otázky, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, vycházel žalovaný z informací o bezpečnostní situaci na Ukrajině, a to jednak z Výroční zprávy Amnesty International, únor 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch leden 2015, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16.5.2015 do 15.8.2015 ze dne 15.8.2015, z Informace úřadu Vysokého komisaře pro uprchlíky ze září 2015 a dospěl k závěru, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, uvedl, že žalobce žil a byl hlášen k pobytu v obci Kurachovo v Doněcké oblasti a měl a stále má možnost využít vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, této možnosti však nevyužil s odůvodněním, že v jiných částech Ukrajiny nikoho nemá a nesehnal by tam práci. Žalovaný vyslovil názor, že žalobce může k vyřešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny, kde neprobíhají ozbrojené střety mezi povstalci a ukrajinskou armádou, registrovat se jako vnitřně přesídlená osoba a využívat náležité pomoci vládních institucí, věnující se pomoci vnitřním migrantům, neboť takové možnosti jsou mu v zemi původu dány, což potvrzují rovněž informace o zemi původu. Krajský soud v daných souvislostech z důkazů provedených v průběhu soudního řízení, které se týkaly bezpečnostní situace v místě bydliště žalobce na Ukrajině dospěl především k závěru, že ji nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do místa svého bydliště v Doněcké oblasti. Z provedených důkazů plyne, že i v současnosti prakticky permanentně dochází v Doněcké oblasti k ozbrojeným střetům, rozsáhlá území jsou zde zaminována, miny se často rozmísťovaly divoce, mnohá minová pole nebyla při jejich kladení zdokumentována, podle odhadů OSN je na východě země zaminovaná oblast o rozměru zhruba 30.000 ha a lidem, kteří se vrací na východ Ukrajiny, čeká nebezpečí v podobě nášlapných min, které od roku 2014 již usmrtily přes 2.000 lidí včetně civilistů a stovky jich zranily. Krajský soud tak dospěl k závěru, že za tohoto stavu jsou zde důvodné obavy, že by žalobci hrozilo při návratu do Doněcké oblasti, v níž žil, reálné nebezpečí vážné újmy, a to nejen pro přetrvávající ozbrojené střety mezi povstalci a ukrajinskou armádou, v důsledku čehož je bezpečnostní situace v Doněcké oblasti nadále napjatá, ale také v podobě nebezpečí pro jeho život a zdraví plynoucího ze zaminování rozsáhlého území, kdy minová pole nejsou ani zdokumentována. Dovodil-li žalovaný, že žalobce může k vyřešení své situace využít možnost vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny, kde neprobíhají ozbrojené střety, přičemž žalobce uvedl, že v jiné části Ukrajiny nikoho nemá, je obecný závěr žalovaného, že žalobce může využívat náležité pomoci vládních institucí, věnujících se pomoci vnitřním migrantům, nedostatečný, neboť jím nebyla zkoumána otázka kumulativního splnění

podmínek pro možnost vnitrostátního přesídlení tak, jak je formuloval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 6 Azs 22/2011-108: „dostupnost oblasti, účinnost přesunu jako řešení proti pronásledování či vážné újmy v původní oblasti, absence hrozby navrácení do původní oblasti a minimální standard ochrany lidských práv“. Žalovaný tedy nezkoumal, zda žalobce aktuálně má možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny. Přitom v rozhodnutí ze dne 25.11.2014, č. j. OAM-576/ZA-ZA05-ZA05-2014, jímž soud provedl důkaz a kterým žalovaný rozhodl o žádosti pana S. I. o mezinárodní ochranu a udělil žadateli doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, přičemž se jednalo o skutkově téměř shodnou věc jako je případ žalobce, žalovaný konstatoval, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) zaznamenává nárůst počtu vnitřně vysídlených osob, které se potýkají s řadou problémů při získávání přístupu k sociálním službám, a to zejména tehdy, když nemají příslušné doklady, potýkají se s potížemi při přihlašování bydliště, bez kterého se mohou potýkat i s dalšími překážkami bránícími v přístupu k jiným administrativním službám. Žalovaný dále uvedl, že přestože úřady a také přátelé, rodina a občanská společnost poskytují takovým osobám k dispozici dočasně ubytovací prostory, možnosti k bydlení se obecně nacházejí ve venkovských oblastech, kde jsou malé šance k nalezení práce nebo jiné obživy. Z tohoto důvodu je pro vysídlené osoby obtížné znovu se stát soběstačnými. Žalovaný v uvedeném rozhodnutí uzavřel, že posoudil individuální situaci žadatele, který během pobytu na Ukrajině žil ve městě Vladimirovka v Doněcké oblasti, a aktuálně nemá možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny a že v případě jeho návratu na Ukrajinu nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žadatele není schopen předvídat. Dovodil tak, že v případě návratu žadatele o udělení mezinárodní ochrany do vlasti nelze vyloučit jeho přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, konec citace. V případě žalobce se ovšem žalovaný individuální situací žalobce a jeho možností získat si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny s dopadem na život žalobce, navíc za situace, kdy disponoval citovanými informacemi Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o tom, s jakými problémy se vnitřně vysídlené osoby potýkají, nezabýval a toto vůbec nehodnotil. Krajský soud současně dospěl k závěru, že žalovaný porušil v projednávané věci povinnost uloženou mu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, tj. povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Krajský soud uzavírá, že za situace, kdy na základě dosud zjištěného skutkového stavu nelze dovodit jednoznačný závěr o možnosti vnitřního přesídlení žalobce, neboť žalovaný dostatečně nezkoumal v rámci posouzení důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu, reálnou možnost žalobce zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, a pro výše konstatované porušení § 2 odst. 4 správního řádu, soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit na nákladech řízení žalobce částku 25.096,- Kč. Náklady řízení v celkové výši 25.096,- Kč sestávají z odměny advokátky za 7 úkonů právní služby po 3.100,- Kč podle § 9

odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení včetně studia spisu dne 11.4.2016, sepis žaloby, porady s žalobcem ve dnech 15.4.2016, 27.4.2016 a 23.5.2016 a zastoupení u dvou jednání), 7 režijních paušálů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, náhrady za ztrátu času v rozsahu šesti půlhodin po 100,- Kč dle § 14 odst. 1, 3 citované vyhl. v souvislosti s cestou advokátky z jejího sídla k soudu dne 11.4.2016, kdy studovala spis a dále v souvislosti s cestou ke dvěma jednáním a náhrady jízdného v celkové výši 696,- Kč ze sídla advokátky v Havířově do Ostravy a zpět, což je celkem 36 km, vykonány byly celkem tři cesty, a to dne 11.4.2016 a k jednáním ve dnech 7.6.2016 a 28.6.2016 (ujeto bylo celkem 108 km, jízdy byly vykonány osobním automobilem RZ X s průměrnou spotřebou 8,9 l benzínu na 100 km při paušální náhradě 3,80 Kč/km a ceně paliva 29,70 Kč, představuje náhrada jízdného dle vyhl. č. 385/2015 Sb., ve spojení s § 189 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., částku 696,- Kč). Náklady řízení tak činí celkem 25.096,- Kč. Soud zavázal žalovaného zaplatit tyto náklady řízení, které vznikly v souvislosti se zastoupením žalobce soudem ustanovenou zástupkyní – advokátkou, podle § 149 odst. 2 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., v pl. znění (aplikovaného na základě § 64 s.ř.s.) státu na účet Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., v pl. znění (aplikovaného dle § 64 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 28.6.2016

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**